

Opinia

o ustawie o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (druk nr 1010)

I. Cel i przedmiot ustawy

Zmiana ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512) ma na celu usunięcie różnic w wysokości wypłacanych pracownikom świadczeń związanych z niezdolnością do pracy, w okresie pobytu w szpitalu. Pracownicy (jednolita grupa ubezpieczonych) znaleźli się w sytuacji zróżnicowania procentowego wysokości świadczeń, w zależności od tego, czy ukończyli 50 rok życia, co zostało podniesione jako zarzut dyskryminacji ze względu na wiek. Zaistniała sytuacja wynika ze zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 6, poz. 33), dotyczącej art. 92 Kodeksu pracy, który odnosi się do świadczeń przysługujących w okresie czasowej niezdolności do pracy. Na podstawie tego artykułu, od dnia 1 lutego 2009 r., pracownicy, którzy ukończyli 50 lat, otrzymują zasiłek chorobowy od 15 dnia niezdolności do pracy, pracownicy młodszy – od 34 dnia niezdolności do pracy. Generalnie wysokość zasiłku chorobowego, zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, wynosi 80 % podstawy wymiaru zasiłku. Dla pracownika niezdolnego do pracy może być istotne, czy pobiera wynagrodzenie za czas choroby czy zasiłek chorobowy, jeżeli jego niezdolność do pracy łączy się z pobytem w szpitalu, ponieważ: co do zasady wynagrodzenie za czas choroby

wynosi 80 % bez względu na pobyt w szpitalu, zasiłek chorobowy wynosi 80 % podstawy wymiaru zasiłku, ale zasiłek chorobowy za okres pobytu w szpitalu wynosi 70 % podstawy wymiaru zasiłku, a w zależności od wieku pracownika, tj. przekroczenia 50 roku życia, ustawa określa, od którego dnia niezdolności do pracy pracownikowi przysługuje zasiłek chorobowy. Przeoczeniem ustawodawcy stała się niekorzystna sytuacja pracowników, którzy ukończyli 50 lat i ich niezdolność do pracy okazała się związana z pobytem w szpitalu. Niniejsza nowelizacja zmierza do naprawienia tego poprzez zrównanie procentowe wysokości świadczeń chorobowych dla pracowników powyżej 50 roku życia, zwiększając z 70 % do 80 % podstawę wymiaru zasiłku chorobowego w okresie od 15 do 33 dnia niezdolności do pracy.

Ustawa ma charakter ustawy tzw. okołobudżetowej, wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy został wniesiony w dniu 16 września 2010 r. przez Radę Ministrów. Był rozpatrywany w pierwszym czytaniu przez Komisję Polityki Społecznej i Rodziny w dniu 7 października br. Komisja przyjęła projekt w wersji przedstawionej w przedłożeniu. Drugie czytanie odbyło się w dniu 22 października br., nie wniesiono żadnych poprawek.

W trzecim czytaniu za przyjęciem ustawy głosowało 387 osób (bez głosów przeciwnych i wstrzymujących się).

III. Uwagi szczegółowe

Z punktu widzenia poprawności legislacyjnej budzi wątpliwości technika zastosowana w nowelizowanym ust. 1a w art. 11. Formuła "z zastrzeżeniem ust. 1b i 2" nie jest czytelna, ponieważ w art. 11 w ustępie poprzednim tj. w ust. 1 ustawy nowelizowanej, także zawarte jest *zastrzeżenie* – tym razem do ust. 1a i 2. *Zastrzeżenie* staje się więc piętrowe i jasność uregulowania ulega zaburzeniu (czy ma oznaczać uwzględnienie innego ustępu czy też stanowić wyjątek od niego?), a także może wprowadzać w błąd adresata przepisu. Zasadę zawarto w art. 11 w ust. 1 (zasiłek wynosi 80% podstawy wymiaru), zaś ust. 2 stanowi wyjątek od zasady (100% podstawy wymiaru dla: kobiet w ciąży, kandydatów na dawców oraz tych, którzy ulegli wypadkowi w drodze do lub z pracy). Uregulowanie zawarte w ust. 1a też stanowi wyjątek (70 % podstawy za pobyt w szpitalu), ale dodawany ust. 1b jest wyjątkiem od wyjątku zawartego w ust. 1a. Zasady techniki prawodawczej zakładają porządek zamieszczania przepisów (uściślenia lub wyjątki bezpośrednio po przepisie

zawierającym zasadę - § 23 ust. 3), dlatego najlepiej w art. 11 zrezygnować z techniki "zastrzeżenia" przepisów (konsekwencją będzie zmiana ust. 1 w art. 11

Propozycja poprawki:

- w art. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

"1) ust. 1 i 1a otrzymują brzmienie:

"1. Miesięczny zasiłek chorobowy wynosi 80 % podstawy wymiaru zasiłku.

1a. Miesięczny zasiłek chorobowy za okres pobytu w szpitalu wynosi 70 % podstawy wymiaru zasiłku.";

Bożena Langner

Główny legislator